

С Л О В О

*Ученически литературен вестник
Месец април 2015 година*

*II СОУ „Проф. Н. Маринов”
Издание на учениците от V клас*

Родословие

СЕМЕЙНО ДЪРВО

Аз

сестра
брат

мама

баба

дядо

прабаба
прадядо

прапрабаба
прапрадядо

сестра
брат

баба

дядо

прабаба
прадядо

прапрабаба
прапрадядо

сестра
брат

татко

сестра
брат

Ивайла Йолчева – V в клас

Минало, Настояще, Бъдеще

Още от малка много обичах да ходя при най-старата си баба, за да ми разказва за живота на многобройната си рода.

Стара баба беше една сладкодумница, че няма начин човек да не се захласне в приказките ѝ. Макар и на преклонна възраст, умееше с малко думи да казва много неща. Струваше ми се понякога, че разказите ѝ са от народните приказки. Спомените ѝ от детството бяха ясни, но игрите, за които разказваше, изглеждаха доста странни. Най-забавни ми бяха разказите за седенките и плетенките, както ги нарича тя. А започнеше ли да разказва за хората в празничните дни, сякаш се преобразяваше. В потъмнелите ѝ слабо виждащи очи изведнъж се появяваше някакъв блясък. Лицето ѝ грейваше в усмивка и раменете ѝ започваха да потрепват. Навярно някаква животелна сила изпълваше духа на остарялото ѝ тяло.

Често говореше за родови събирания – тогава сълзи изпълваха очите ѝ или пък ще се появи усмивка, после пак радост и пак сълзи. Не можех да разбера защо е така. Отговорих си, едва когато преди няколко години бях на една такава среща. Наистина беше много силно преживяване.

Още от сутринта заприиждаха роднини от всички краища на страната. Някои от тях идваха направо в дома на стара баба, за да я поздравят и да поднесат подарък или цвете. Вълнението беше единствената връзка между далечното минало, настоящето и бъдещето. По неписан закон събирането се провежда там, където е най-възрастният от родата. Всяко поколение организира такова събиране и непременно трябва да присъстват от най-старият до най-младият. Така че на тази среща бяха доста хора, дори и бебета.

В уречения час всичко беше готово и тържеството започна. Най-напред с мълчание се почетоха тези, които не са сред живите. Тъй като баба се ползваше с уважение заради възрастта си, беше настанена на място, от където можеше да вижда всичко. Всички гости първо се поздравиха с баба, а след това започна обядът и тържеството.

Тъй като за първи път виждах на живо една от вълшебните приказки на баба, само гледах и слушах. Чудех се каква е тази толкова силна връзка между тези хора, някои от които дори не се познаваха, хора с различни професии, хора, които дори говореха на различни диалекти, но танцуват едни и същи танци и се веселят от сърце.

Е, не липсваха сълзи, особено когато се разделяхме. Тъжно, много тъжно... Но колко ли ще бъдат щастливи тези, които ще бъдат на следващата среща, организирана от нашето поколение?

Тони Тодорова – V д клас

Моят род – това не са обикновени хора

Моят род – това не са обикновени хора, които са свързани с роднински връзки, а хора с общи интереси, съхранени през годините. Тяхното поведение в обществото е сходно и с течение на времето се доусъвършенства и запазва същината си. Като проследя историята на рода си, аз забелязвам, че всички ние имаме сходни черти на характера – добри или лоши, които откривам и у себе си.

Родът е многочислена група от хора, обединени от кръвната си връзка. Годините обогатяват тази група с нови членове все повече и повече. Всички родове са различни, но вътре в рода децата наследяват чертите на своите родители. Аз имам очите на баща ми, усмивката на майка ми.

Родът е опората, на която стъпваш, за да поемеш своя път в живота. Човек може да сподели с родителите си своите притеснения и да потърси подкрепа. Той ще бъде разбран и обгърнат с любовта им.

От мен зависи как ще продължа рода и дали ще запазя ценностите му, защото аз съм неговото бъдеще.

Стелияна Недкова – V д клас

Гордея се с моя род

Попитах дядо за неговите родители. Той ми разказа, че през 1906 година те се изселили от Карловско и се заселили в село Манастирци. Били бедни хора – занимавали се със земеделие. С помощта на хора от селото си построили голяма къща. В мир и спокойствие отгледали децата си. Почитали традициите и семейните празници.

Днес това се повтаря и при моите баба и дядо. Те вече са пенсионери, но всичко са постигнали с много и труд. Разчитали са само на двете си ръце.

Гордея се с моя род, защото са честни и достойни трудови хора, с морал и традиции.

Георги Стойчев – V д клас

Прадядо ми Стойчо

Моят прадядо се казвал Стойчо. Той имал много рискована работа. Бил е електротехник - сменял е електрически стълбове.

При авария, той и неговите колеги се изкачвали на височина до четиридесет метра. Връзвали се с въжета и отстранявали аварията, без значение от това какво е времето. Ръцете му замръзвали от студ. Случвало се е да виси с главата надолу, за да си свърши работата.

Ако е нямало такива хора като него, много села са щели да остават без ток. Затова за мен той е истински герой.

Нурджан Исметова – V в клас

Баща ми

Гордея се с моя род, защото той е много силен и издръжлив. Преодолявал е много препятствия, но никога не се е предавал.

Гордея се с баща ми, защото когато е бил на моите години, се е разболял и е претърпял пет операции. Въпреки болката и страданието, той не се е предал. Продължил е да се бори и днес аз съм негова дъщеря.

Най-почитаният човек в моя род

Фатме Рафетова – V з клас

Като всички хора и аз се гордея с моя род. Най-почитаният човек в него е моят дядо – баща на татко ми. Той се казва Юсеин и е син на моите прабаба и прадядо – Рафет и Фатме. Моята баба се нарича Анифе.

Двамата много се обичат и уважават. Дядо ми прави всичко възможно, за да се чувстваме щастливи и доволни. Той в момента е на 61 години. Учи ни да сме трудолюбиви и да сме това, което сме, а не да се стремим към това, което не сме и не можем да бъдем. Занимава се със земеделие, отглежда овце, кокошки, пилета. Има много ниви, работилници и вили. Дядо кара трактор и още живее в родното си село Кралево.

В живота го сполетяха много беди. Веднъж си счупи крака и му направиха операция. Без малко да остане с един крак, но за щастие се спаси. Друг път си нарани главата и какво ли не още. Понякога пада, но веднага се изправя. Дядо ми е смел и никога не се предава.

Сега той има три внучки: братовчедка ми Айлин, сестра ми Бенсу и аз. Той е весел, добър и много обича да се шегува. Уважава всички хора, на никого не е правил зло и няма да направи. Когато сме тъжни, винаги е до нас и ни подкрепя. Той никога не е лъгал и казва, че когато някой лъже, то този човек самозалъгва себе си.

В селото всички хора го познават и всички го уважават. За мен той е много умен човек. Аз обичам моя дядо, така както той обича мен. Заслужава най-доброто на този свят. Такива хора като него трябва много да се ценят, уважават и обичат.

Много искам да приличам на него и един ден хората така да ме уважават, както уважават него. Аз съм голяма късметлилка, че имам такъв дядо и много го обичам.

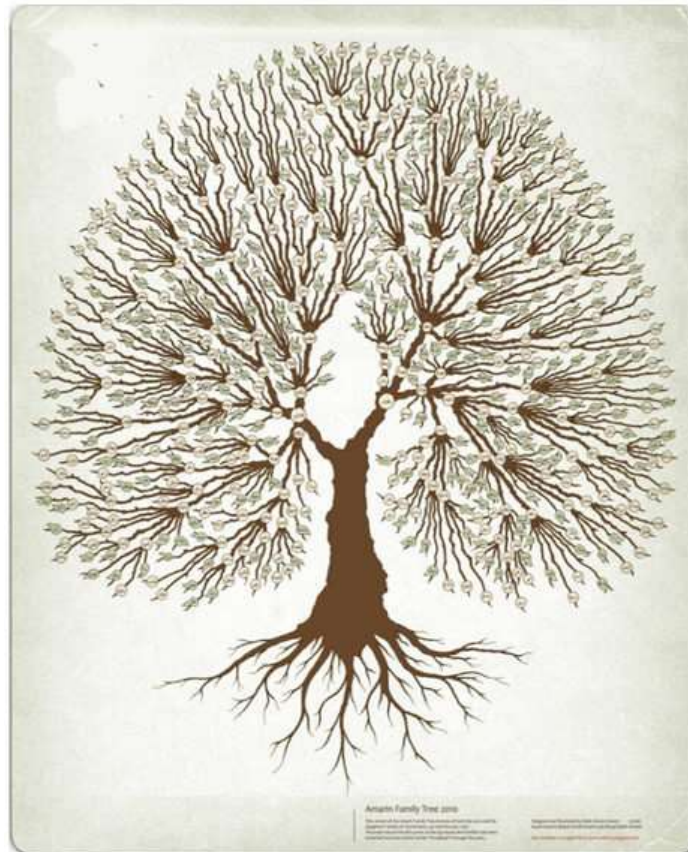

Пламена Колева – V д клас

Най-възрастният член на моето семейство е моят прадядо. Той е работил през целия си живот като строител. Неговият живот е изпълнен с трудности, които той е преодолявал с труд и упорство. Трудолюбието му е пример за мен.

Прадядо ми е работел в чужди страни, където се е справял с поставените му задачи с чест и достойнство. Доказателство за това е фактът, че и досега получава поздравителни картички от хората, с които е работел. Винаги, когато имам време, го питам за забавни случки от неговата работа през годините. С интерес слушам разказите му за пустинята Сахара и пясъчните бури, затруднявали строителството на важни обекти.

Прадядо ми разчитал на двете си деца и грижите му били да растат здрави и да се образуват, да са честни и да не са мързеливи. Тези добродетели днес са пример за мен. Обичам да ходя в къщата на прадядо, заради чудното спокойствие и топлотата в отношението му към мен. Поемам мириса на отминали времена, спомени за забавни случки и събития. В срещите между двама ни има близост. Леко и свободно се чувствам. Знам какво да го питам и какво да си говорим.

Ева Миланова – V д клас

Гордея се с моя пралядо Димитър. Той е пралядо на моя баща и е най-почитаният човек в моя род.

Пралядо ми е живял във Върбица. Там е построил много селски чешми и училището в село Менгишево, което и до днес функционира. Всички го познавали като Митьо Народният майстор или Златните ръце. И до ден днешен хората пият вода от златните му ръце.

Той винаги ще остане в сърцата ни.

Доукан Дьонмез - V в клас

Аз се гордея с моите баба и дядо. Те много ни помагат и се грижат за всички. На никого не отказват помощ и учат и мен да помагам на всеки, който се нуждае от помощ. Искат всички да се чувстваме добре.

Братът на баба също е интересна личност. Някога е построил чешма за цялото село.

Моите родители също са много трудолюбиви хора.

Обичам всичките си близки, защото те са моята опора.

Аз много се гордея с моя род.

Айкан Ахмедов – V в клас

Когато отида на село, с баба разглеждаме старите снимки. Аз обичам тя да ми разказва за хората, които са на тях. За мен те са странно облечени, с бледи лица. Но зная, че това са корените на семейното дърво – моите прадеди.

Слушам разказите на баба и ми става приятно, че съм техен потомък. Те никога не са се оплаквали от тежкия си живот. Трудили са се неуморно. Затова аз се гордея както с тях, така и с моите родители. Всичко, което са постигнали, е с честен труд. Работят много за да можем да живеем добре. Аз оценявам това и се старая да бъда добър и да се уча добре.

Гордея се с хората от моя род и искам и те да се гордеят с мен.

Синем Илханова – V в клас

Може да се каже, че най-почитаният човек в рода ни е дядо ми. Той се занимава с животновъдство – отглежда на село овце, кокошки, имаме много гълъби, малки агънца и пилета. Имам магаре и две кучета. Дядо много обича животните, така като и аз. А в големия двор отглежда всички видове зеленчуци.

Много ми е хубаво, когато през лятото отида при него. Зад къщата имаме голяма поляна и на нея играем до късно. На село е много хубаво, спокойно, въздухът е чист и има много зеленина.

Дядо се занимава и със строителство. Всичко е направил с двете си ръце.

Гордея се с него, защото той много работи и винаги намира нещо, което да свърши

Габриела Илкова – V д клас

Най-почитаният човек в рода ми е моята баба. Тя живее на село и се грижи за много животни. На нас не ни остава много време, за да ѝ помагаме и тя трябва да се справя сама с мъжката работа. Цепи дърва, сее, бере, мели царевича...

В трудни моменти винаги ми е помагала, казвала ми е кое е правилното решение, подкрепяла ме е. Понякога я ядосвам, но всъщност много я обичам и ценя.

Гордея се с моята баба, защото тя винаги е силна! Гордея се с нея, защото не се оплаква от трудностите и разчита само на себе си! Гордея се с нея, защото тя е толкова силна и упорита! И накрая – гордея се с нея, защото тя винаги е до нас и ни подкрепя! За мен тя е герой!

Радослав Стойчев – V в клас

Живея в град Търговище и тук съм роден. Родът ми не е много голям, но аз обичам всички. Дядо ми Цоло е от Врачанско. Той е ветеринарен лекар и много пъти е награждаван като много добър специалист. Баба Галя е от Търговище и също е работила като ветеринар. Вече са пенсионери, но все още хората ги търсят за съвет.

Дядо Рашко е водомайстор и досега помага на много стари хора, когато го търсят за услуга и никога не отказва помощ. А баба Румяна е детска учителка, също работила в града. От нея зная, че много обича децата. Разказвала ми е как е спасила едно дете, което паднало и си глътнало езика. Когато започнало да се задушавя, тя бързо извадила езика му и го спасила. Баба Румяна и дядо Рашко също са пенсионери, но са много трудолюбиви.

Всички хора в моя род са много всеотдайни в работата си. Обичат България и ме учат да обичам хората и страната, в която съм роден. За мен те са пример за подражание.

Радостина Руменова – V 2 клас
Моят пралядо Димо

Аз ще разкажа за моя пралядо Димо. Той е роден и живял в село Медовина, Поповско. От малък много обичал животните и през целия си живот работил като животновъден бригадир в селото. Много ме впечатли любовта му към конете. Като млад всяка година е участвал в конните надбягвания на Тодоровден. Бил е член и един от отговорниците на конната база в Попово.

Когато през 80-те години на миналия век снимат филма „Хан Аспарух“, моят пралядо и още любители на конния спорт са поканени да участват заедно с конете в масовите сцени на филма. Така той е заснет като един от хилядите ездачи в конницата на Аспарух. Ако беше жив, може би щеше да ми разкаже как са правили снимките, как са били облечени конниците, дали е видял артистите, които са изпълнявали главните роли. Той е имал собствен кон. Бил е много едър и красив – кафяв с бели петна на главата, опашката и копитата. Всички в селото се обръщали да го гледат. Моят дядо Димо много се гордеел със своя кон, а аз се гордея с него.

Снимки от филма „Земя завинаги“

Ирина Ризова

На дядо

Пристъпвам във двора,
обрасъл в къпини.
Дърветата свеждат
плод доземи.
И спомен за дядо
тихо и нежно
пристъпва на пръсти
по стария под.

До малката вишна
отново ме води.
Погалва я нежно
със груби ръце:
- За тебе е – рече –
Посадих я лани.
- На пролет ще цъфне

и плод ще даде.
А после ме води
към своите обори –
козлетата бели
играят в захлас.
Смее се дядо,
погалва едното:
- Илинден е близо...

И то е за вас.
Във спомена чуден
откривам отново –
на обич е учил
децата си той.
И вишната стара
погалвам тогава
и казвам на внука:

- Плодът е и твой...

А после задъхана,
след спомена тичам.
В каруцата двама сме –
дядо и аз.
Юздите опъвам,
щастлива от устрема,
а дядо се смее:
Смела съм аз!

И в спомена чуден
откривам тогава -
на смелост е учил
децата си той.
Разказвам на внука си,
после добавям:
- Този спомен е твой!

Но ето ливада –
сено окосено,
събрано със вили
от невръстни деца.
А дядо се радва –
и весел повтаря:
- Трудът е училище!
На труд е научил
той своите деца.

Пристъпвам във двора,
обрасъл с къпини.
Дърветата свеждат
плод до земи.
И спомен за дядо,
тихо и нежно,
пристъпва на пръсти
по стария под.

Моят род – Герои

Здравко Пенев – V д клас

Хаджи Йордан Куцаров

Най-почитаният човек в моя род е прапрадядо ми Хаджи Йордан Куцаров. Той е дядо на моята баба от страна на баща ми.

Хаджи Йордан Куцаров е бил заможен търговец на платове. Той е имал дюкян на днешната улица „Г.С. Раковски“. Снабдявал го е със стока, като от близките градове, така и от чужбина. Прапрадядо ми е ходил на Божии гроб и е станал хаджия. Заедно с други богати граждани е давал средства за закупуване на барут, оръжие и муниципи за освобождението на Търговище, тогава Ески Джумая от османска власт. Успява да спаси и една бременна жена, гонена от турците.

Така както аз се гордея с моя прапрадядо, така след време искам и с мен да се гордят моите роднини.

Хаджиангеловата къща, строена през 1863 година на ул. »Раковски« - днес е Етнографски музей

Мирослав Димитров – V д клас

Цоню Бухларски

Баба много пъти ми е разказвала за своя прапрадядо Цоню Бухларски. Той е бил един от най-заможните и уважавани хора в село Буховци. Когато руските войски преминали Дунав, за да освободят България от османско владичество, дядо Цоню Бухларски заедно с други мъже от селото се включили в редиците на българското опълчение. Той взема участие в героичните боеве на връх Шипка. След Освобождението е един от малцината върнали се живи в родното си село.

Аз много се гордея с подвига му, с неговия героизъм и родолюбие!

Роси Кънчева – V в клас***Прадядо ми Кънчо***

Най-почитаният човек в моя род е прадядо ми. Той се е казвал Кънчо. Когато го уволняват от казармата през 1944 година, отива доброволец в армията. Участва във Втората световна война срещу хитлеристка Германия. Стига до река Драва в Сърбия. Там боевете са много ожесточени и той е ранен, за това го връщат в България. За неговата храброст е награждаван с много ордени и медали.

Гордея се с моя прадядо заради неговата смелост и героизъм!

Божидар Андонов - V г клас***Младен Георгиев Рангелов***

Прадядо ми Младен Георгиев Рангелов, по бащина линия, е роден в село Черенча на 18. IV. 1920 година. Участвал е във Втората световна война. Бил е войник в Шуменския полк. При отблъскването на немските войски стига до Пирот в Македония. Бил е доброволец. Пренасял е снаряди под вражески обстрел. Имал е късмет, че се е върнал жив и здрав. Има два медала за заслуги. Живял е честно и достойно. През целия си живот е ползвал благата, които е изкарал с много труд.

Аз се гордея с моя дядо!

Мелиса Миленова – V 2 клас

Желю Минев Славчев

Ще ви разкажа за моя прапрадядо Желю Минев Славчев.

Той е роден на 11 август 1894 година в село Зараево. Умира на 8 януари 1985 година.

Това е дядото на моята баба Звезда. Когато бил на девет години, семейството му се преселва в село Баячево. На 18 години отива в армията и става кавалерист. Участва в Балканската и Междусъюзническата война. Включва се и във войнишкото въстание и затова лежи в Шуменския затвор. Освободен е и по-късно през 1923 година участва в Септемврийското въстание. Животът му е бурен и динамичен.

Дядо Желю има седем деца, едно от които е моята прабаба Христинка.

Много се гордея, че в рода ни е имало такъв човек, а аз съм негова праправнучка!

